

Universitätsbibliothek Paderborn

**Saxonia || Et || Metropolis || Alberti Crantzii || Historici
Doctiss. Sacrae || Theologiæ & Iuris Canonici Doctoris |||
celeberrimi, ac Ecclesiæ Ham-||burgensis quondam
Decani**

Krantz, Albert

Coloniae, 1574

Capvt XXXIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11453

ab Imperatore summa cura manebat refectio. & walde-marus interim Bremensis post exitum Philippi, iā pau-per & exul, aures summi pontificis pulsare non desistit, misericordiam implorans. Sed quoniam multiplex erat cōtumacia, nihil potuit amplius impetrare, nisi vt extra Bremensem ecclesiam in pontificalibus diuinum perage-ret officium. Obstitit quoq; illi Ottonis Imperatoris cum Danorum rege & waldemaro adhuc perdurans intelli-gentia, propter affinitatem, quam frater Imperatoris & wilhelmus cum rege inibat.

C A P V T X X X I I I .

OTTO iam Imperator factus, priusquam Roma ab iret, ab Rom. exasperatus, se vertit in illos, intus & foris oppugnans. Hucusq; aut inter Rom. pontificem & Imperatorem integra durabat affectio. Non satis aut constat, quibus ex causis orta simulta, Imperato-rem cōmouit in Romanos, & perinde pontificē, nisi quid promptum est cōycere, iam ciues Rom. ipsa iamdudum vera Romanitate vanescente, ex omni colluuię gentium nouum populū, quod Itali quoq; scriptores testantur, pacis hostē, quietis impatientem, nouitatis aliquid ab Imperatore, quod ille dare nollet, poposcisse: vnde orta simulta illos prælio consumpserit. Ad pontificē autem illa poterat subesse causa, quod Imperator per Italiam anti-qua Imperij iura reposceret, quorū iam quadā trāfissent ad ecclesiā. Vendicabat quoq; ille Mathildis potētis per diceretur ecclesiā: Imperatore reclamātē, quā illa legāsse ad eum pertineret: Nā legitimus h̄eres videbatur amita-suę, quae nata fuit, vt ostēdimus, ex marchionibus Saxonīa: & illo etiam iure non extante, vacantis feudi redi-bat ad Imperium directū dominiū. Abiens yrbe Impera-

to;

tor, prædia que Romana diceretur ecclesiæ, inuasit Monte Faliscū, & vrbes conterminas. Papa missis nuncijs admonuit, vt sibi tēperaret: memor esset longæ uiri in personam eius fauoris ab ecclesiæ, & q[uod] nouissimè paternā benedictionē præsens accepisset. Valuit amplius apud Imperatorem indignatio, quām vlla cōmonitio. Ex Tuscia aut iam diu fatigata, verit agmina in Apuliam: quam Fridericus Henrici Imperatoris filius, sub ecclesiæ manens protectione, iure hæreditatis de materno sanguine tenebat, cūm sibi ecclesiæ dominium directū assiberet. Ergo q[uod] Imperator magis magisq[ue] incrudescens, ab iniurijs ecclesiæ nil tēperaret, Papa illū anathematis mucrone percusſit. Interim Gerhardus Osnaburgensis episcopus Rom. p[er]tificis translatione, in archiepiscopū Bre-mensem confirmatur: Sed dux Bernhardus pro ðwalde-maro faciēs, ipsum reduxit Bremam: Cui ciuitas intan-tum fauit, vt pro ipso interdictū ecclesiasticū diu susti-neret. Sed per idē tempus idē dux Bernhardus de Hade-leria reuersus, finē viuendi fecit, filiū Albertum natū mi-norem in ducatu, Henricū seniorem in comitatu de Eer-neborg & Anehold, habuit successores. Henricus autem Palatinus, Leonis filius, Henricum morientem filium præmisit, & sine hærede remansit. Luctantur inter-im de Bremensi diœcesi Gerhardus & ðvaldemarus. Henricus Palatinus pro ðvaldemaro arcem Valken-berg, & Gerhardus Sluttere in aduersos extruxerunt. Quarē autem Bremenses inhæserint ðvaldemaro, vide in Metropoli.

CAPVT XXXIIII.

Annus erat duodecimus post mille ducentos, cūm Innocentius Papa, qui iā operas omnes in studio quod verterat in Ottonē, videbatur amississe, intantum

Ll 4 cœpit